

Előhang

A mai nap az ünneplésé. Diadalt arattunk a gonoszságon, leráztuk láncainkat, és lehetőséget adtunk a Galaxisnak, hogy ismét fellélegezzen.

A mai nap az ünneplésé. És az emlékezésé. Visszatekintünk, és látjuk, mit rabolt el tőlünk a Birodalom.

A mai nap az ünneplésé, mert Skywalker parancsnoktól tudjuk, hogy Palpatine Császár és Darth Vader halott.

De miközben ünnepelünk, tudnunk kell, hogy nem pihenhetünk meg. Súlyos csapást mértünk a Birodalomra, de mindent meg kell tennünk, hogy kihasználjuk a pillanatnyi előnyünket. Mert a Birodalom szörnyű harci eszköze elpusztulhatott, vezetői elhullhattak, de ettől a Birodalom még tovább létezik. Vaskesztyűs ökle továbbra is világok és fajok százait fenyegeti.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy jelentős győzelmet arattunk, de a háborút még nem nyertük meg!

A felkelésnek talán vége, de a háború... az csak most kezdődik.

Ackbar admirális

Coruscant

Akkor...

A Szobrok Tere.

A láncok csikorogva feszültek Palpatine Császár szobrának, aztán jöttek a kötelek, amiket a nyakára és a karjára hurkoltak. A tömeg vadul skandált, aztán csak húzták, húzták, és húzták. Innen is, onnan is csalódott kiáltások hallatszottak, ahogy a szobor nem engedett, mígnem...

Megjelentek a talapzaton az első repedések.

Az emberek újult erővel feszültek neki, és a láncokat néhány sebtében szerzett robogóhoz erősítették. A járművek megugrottak, a kötelek megfeszültek, az emberek még egyszer nekiveselkedtek...

Mintha valami hatalmas, kiszáradt csontdarab roppant volna el. Hajszálrepedések futottak végig a szobron, és a tömeg most már megállás nélkül üvöltött gyönyörűségében.

Éljenzés, hajtóművek sivítása, fém csikorgása hallatszott.

A szobor feje engedett, és éles pendüléssel szakadt le. Egy döntés, ahogy a földre hullt, majd akár egy labda, gurult tovább, és végül egy szökőkútban kötött ki. Víz fröcskölt mindenfelé, és az emberek hisztérikusan, harsogva nevettek.

Aztán megszólaltak a szirénák. Vörös fények villantak, és három légirobogó tűnt föl, nyergükben vörös-fekete sisakos, testpáncélos birodalmi rendőrök ültek.

Nem volt figyelmeztetés. Nem szólították föl a tömeget, hogy oszoljon. Azonnal tüzet nyitottak, és a robogók beépített lézer-ágyú pillanatok alatt tucatnyi emberrel végeztek. A szobor körül sikoltva tágult a kör, és nem maradt vissza más, csak füstölgő holttestek.

Az emberek azonban nem futottak messzire. Mert már nem tömeg volt, hanem csőcselék. Föltört utcakövet és a ledöntött szobor fémtagjait kapkodták föl, és azzal kezdték hajigálni a rendőröket.

Az egyik légirobogó odébb libbent – a pilóta fejét így is alig valamivel kerülte el egy kő –, és nekikoccant a mellette lebegő járműnek. Az emberek házakra és szobrokra másztak föl – nem egyet a Birodalom törvényeit elősoroló, aranyozott betűk borítottak –, és fentről vetették magukat a rendőrök nyakába.

Az egyik rendőr kizuhant a nyeregből, a másik pisztolyt rántott, és azzal nyitott tüzet az emberekre. A következő pillanatban egy kődarab találta halántékon, és taszította a földre.

Újabb robogók tűntek föl, és a teret tűz, füst és sikolyok töltötték be.

Az egyik ledöntött szobor mögött ketten kuporogtak. Rorak és Jak, apa és fia. Körülöttük föl, és alá hullámszórt a csata, és bármerre néztek, cikázó lézersugarakat és lángokat láttak. Messze a fejük fölött hirtelen kialudt egy ragyogó fényreklám.

A fiú nem volt több tizenkét évesnél. Nem elég idős, hogy harcoljon. Még nem. Mégis esdeklőn nézett az apjára.

De hát elpusztították a Halálcsillagot, apa! Vége a csatának! Vége a háborúnak!

Alig egy órával ezelőtt látták a hírekben. Elméletileg ez a Birodalom végét jelentette. Valami új, valami jobb kezdetét.

A fiú egyszerűen nem értette, hogy lehet, hogy mégis harcolniuk kell. Nem értette, mi történik.

Az apja azonban igen. Emlékezett a régi időkre, és arra is, amit a saját apja mesélt a még régebbiekről. A Köztársaságról, a klónháborúról... Arról hogyan is működnek az efféle dolgok.

Arról, hogyan is működik a háború.

Az emberek tévednek, ha úgy gondolják, hogy a háborúk megszakítják a békét. Nem... Csak egyetlen, hosszú háború van, közben néha fegyverszünet, vagy béke, akár évszázadokra is.

De a háború előbb-utóbb mindig, mindenhol felüti a fejét.

A fiát sokáig kímélni akarta ettől az igazságtól, és szép, kegyes hazugságot tanított neki.

A Birodalom egy napon majd elbukik, és mire megszületnek a gyerekeid, a világ már más lesz.

És talán így is lesz.

De nem most.

– A harcnak még nincs vége – rázta meg a fejét. – A harc csak most kezdődik.

Azzal fölvetett egy kődarabot, egy másikat pedig a fia kezébe nyomott.

Első rész

Első fejezet

Most.

A csillagok elmosódott fénycsíkból halvány fényfoltokká me-revedtek.

A hiperútból kilépő hajó apró jószág volt, egyszemélyes, olyan, amit a Külső Gyűrű *nemkívánatos* elemei használtak előszeretettel. Kalózok, fejtörők, na meg persze olyanok, akiknek vérdíj volt a fején.

Ezen a hajón is látszott, hogy sokfelé megfordult már – akadt rajta elszenesedett égésnyom, az egyik oldalán pedig egy akkora horpadás, mintha egy birodalmi lépegető rúgta volna meg. De ezen a környéken az ilyesmi csak még inkább segített elkerülni a feltűnést.

A központi monitoron föltűnt az Akiva. Apró planéta volt, csupa barna és zöld folt, és vattaszerű, gomolygó felhőtakaró.

A pilótát Wedge Antillesnek hívták. Korábban Vörös Vezér, most pedig... Nos, most valami más. Valaki, akinek van feladata, de nincs meg hozzá a megfelelő rangja és címe, mert a dolgok az utóbbi időben megváltoztak, és átalakultak.

Hátradólt az ülésben, és nagyot sóhajtott.

Jó idekint lenni. Itt csönd van, és nyugalom. Se egy robbanás, se egy TIE-vadász, se Halálcsillag. Ez utóbbiból Wedge több mint eleget látott, sőt tulajdonképpen mind a kettő pusztulásából aktívan kivette a részét.

Voltak napok, amikor elég volt erre gondolnia, és a keble máris dagadt a büszkeségtől. Más napokon azonban nem szívesen emlékezett vissza ezekre a dolgokra.

De idekint jól érezte magát. Élvezte a csendet és a nyugalmat. Wedge szerette a csendet.

Maga felé fordította a taktikai konzolját, és néhány gombnyomással vagy fél tucat listát hívott be a képernyőre. Közben pedig immáron sokadszor döntötte el, hogy legfőbb ideje lesz új technikus után néznie. Mert ezek a gombok úgy akadtak és csikorogtak, mintha *szó szerint* homok került volna a gépezetbe.

Eddig öt bolygót vizsgált át: ott volt a Florum, a Ryloth, a Hinari, az Abafar, és a Raydonia. Az Akiva lesz a hatodik, és aztán... száz, meg száz jön még.

Nem saját jószántából vállalkozott ezekre a felderítő utakra. A Birodalom még hónapokkal a rá mért vereség után is kemény utóvédharcokat folytatott, és bár a Magvilágokból sikerült kiszorítani az ellenséget, Wedge-nek volt egy olyan érzése, hogy a peremvilágokon is érdemes lesz egy kicsit körülnézni. A történelmi tények ugyanis azt az elképzelést látszottak alátámasztani, hogy a Birodalom itt fogja megpróbálni újjászervezni önmagát.

Ackbar admirálisnak és Mon Mothmának is megmondta, hogy az ellenség jó eséllyel idekint fog elrejtőzni. Ezzel Ackbar is egyetértett, végtére is nem egy olyan planéta volt a Külső Gyűrűn, ami nem csupán stratégiai, de érzelmi értékkel is bírt a birodalmiak számára. Ott volt például a Mustafar. A szóbeszéd szerint Darth Vader számára különösen fontos volt ez a hely, mert állítólag sok évvel ezelőtt ott végzett valami Jedivel.

De Vader már nincs többé. Sőt Palpatine is meghalt.

Viszont, ha rábukkannak a birodalmiak utánpótlási vonalára, végleg leszámolhatnak velük, és akkor mindenki megkönnyebbulten dőlhet hátra.

Wedge bekapcsolta a kommunikációs rendszereket, hogy közölje a pozícióját a főhadiszállással, és... nem történt semmi.

Lehet, hogy tönkrement ez a vacak?

Bosszúsan aktiválta a személyi kommunikátorát, de... ismét csak semmi.

Hirtelen kiszáradt a szája.

Valaki blokkolja a jelet.

Ezen a környéken számos bűnszervezet tevékenykedett, és ők rendelkeztek olyan technikai felszereléssel, mely segítségével blokkolhattak egy jelet – de csak helyi szinten. Egy bolygó felszínén, néhány kilométeres körzetben –, de nem a nyílt űrben! Ilyen szintű technológiával csak *egyetlen* csoport bírt.

A következő pillanatban széthasadt a sötétség, és a hiperútból egy csillagromboló ékforma alakja bukkant elő.

Wedge azonnal beindította a hajtóműveket.

Itt az ideje eltűnni!

Egy második csillagromboló tűnt föl, és az apró hajó taktikai monitorján vörös fények gyúltak ki. Észrevették! Most mi legyen?

Mit is mondana erre Han Solo?

Csak lazán!

A parányi csillaghajó ügyes álca volt: pont úgy nézett ki, mint egy csempész ütött-kopott bárkája. Márpedig az Akiván és a környező űrben szép számmal akadtak ilyenek.

Van itt minden, mi szem-szájnak ingere! Korrupt kormányzók, egymással viaskodó bandák és bűnszervezetek, jól menő fekete piac, sőt évtizedekkel ezelőtt a Kereskedelmi Szövetség még droidgyárakat is működtetett itt. Ha valakinek olyan droidra volt szüksége, ami nem volt teljesen legális – vagy egyáltalán nem –, az ide jött vásárolni.

Az igazat megvallva annak idején a Lázadók Szövetsége is számos droidot készíttetett itt.

Ez mind szép és jó... de most mi legyen?!

Szálljon le a bolygón, ahogy eredetileg is tervezte, vagy azonnal rohanjon vissza a Chandrilára?

Merthogy itt valami készül! Két csillagromboló nem kerül elő csak úgy a semmiből! És miért blokkolják a kommunikációs jelét?

Nagyon úgy tűnik, hogy megtaláltam, amit kerestem! Sőt lehet, hogy még annál is többet.

Talán mégis bölcsebb lesz eltűnnie innen. Ehhez viszont kell egy pár perc. A navigációs számítógépének kell egy kis idő, hogy kiszámolja a legbiztonságosabb pályát a hiperúron keresztül, ha csak nem akar valami mókás csillagközi objektumba robbanni.

Aszteroidamezők, instabil csillagködök, sodródó szeméttelpek és roncsalmazok – űrcsaták szomorú mementói –, a műholdakról, kisbolygókról, szupernóvákról és fekete lyukakról már nem is szólva... a Külső Gyűrűben van minden, csak győzze kapkodni a fejét a pilóta!

Felcsipogott a kommunikációs konzolja. Valamelyik csillagrombolóról hívják.

– Itt a *Vigilance* csillagromboló – a birodalmi repülésirányító hangja száraz volt és karcos, mint a dörzspapír. – Ön behatolt a birodalmi felségűrbe. Azonosítsa magát!

De hát ez nem... Ez nem birodalmi terület! Mi a fene folyik itt?!

Wedge gyomra görcsbe rándult. Rögtönzés, hazudozás... Ez inkább Solo asztala, mint az övé. Az a fickó egy javának is el tudna adni egy marék homokot, de Wedge... ő pilóta volt. Nem mint-ha ne dolgoztak volna ki jó előre egy fedőtörténetet a számára, de akkor is...

Megköszöri a torkát, majd aktiválta a mikrofonját.

– Itt Gev Hassan, a HH-87-es csillagugró kapitánya. Azonnal átküldöm a hajóm azonosítóit!

Nyugtalanító csönd, majd ismét a birodalmi repülésirányító:

– Milyen céllal érkezett?

– Árut hoztam.

– Miféle árut?

A fedőtörténet szerint mindenkinek azt kell mondania, hogy droidalkatrészeket szállít. De lehet, hogy erre a birodalmiak is kíváncsiak lennének, úgyhogy az agya magasabb sebességfokozatba kapcsol.

Az Akiva dzsungelbolygó. Forró, nedves, párás...

– Párátlanító egységekhez szállítok pótalkatrészeket.

Ismét csönd. A navigációs számítógépe már majdnem végzett a szükséges kalkulációkkal.

Még egy kis idő kellene...

Most egy nő kezdett beszélni. A hangja kevésbé volt száraz és reszelős, viszont sokkal magabiztosabbnak tűnt. Egy olyan nő hangján beszélt, aki hatalommal rendelkezik – vagy legalábbis úgy gondolja, hogy van hatalma.

– Az adatai szerint ön Gev Hassan, devaroni, a pilótaengedélye száma 45236.

Idáig minden stimmel. Calrissian, akivel összeállították a fedőtörténetét, ismerte Hassant. A csempész – azaz most már legitim pilóta és üzletember – annak idején sokat segített Landónak a Felhővárosban.

– Pontosan!

Ismét csönd. A számítógépnek még úgy tíz másodpercre volt szüksége, és aztán végre eltűnhet innen...

– Ez érdekes – szólalt meg ismét a nő. – A feljegyzéseink szerint Gev Hassan egy birodalmi börtönben hunyt el. Megtenné, hogy felvilágosít bennünket ezzel kapcsolatban?

A számítógép ebben a másodpercben végzett a pályakalkulációval. Wedge azonnal aktiválta a hiperhajtóművet – és ismét csak nem történt *semmi*.

Aztán a csillagugró hirtelen megrázkódott és lassan a birodalmi hadihajók felé kezdett sodródni.

Aktiválták a vonósugarat!

Wedge keze azonnal a fegyverrendszerek irányítókonzolja felé lendült.

Ha meg akar lépni, akkor most, vagy soha!

Rae Sloane admirális az ablakon túl nyújtózó sötétséget figyelte. A csillagrombolókon túl, a pislákoló fényfoltok közt, akár egy apró gyerekjáték, ott lebegett az űrugró.

– Tapogassák le! – utasította Nils Tothwin hadnagyot, aki lekezelő mosollyal biccentett.

– Hogyne!

Az admirális legszívesebben betörte volna az orrát. Tothwin az eklatáns példa rá, hogy mi a baj a Birodalmi Flottával: a tehetségesek és rátermettek meghaltak, és azok, akik megmaradtak, legjobb esetben is csak közepszerűek. A többség pedig... akár a cafzacc.

De legalább hajlandóak végrehajtani az utasításait.

Azért jó lett volna tudni, mikor nyerheti vissza a Birodalom korábbi dicsőségét. Mert most úgy tűnt, inkább csak tovább töredezik, és a mind kisebb frakciók vezetői úgy acsarkodnak egymás ellen, akár a peremvidéki hadurak, és kalózkirályok. Mindenki teszi, amihez kedve van, amikor kedve van, és akárhogy is szépítik, ez akkor sem több káoszról és anarchiánál. És abban a pillanatban, ahogy valamelyik frakció vezetője úgy dönt, hogy ő már nem tartozik a Birodalomhoz... akkor hal meg végérvényesen a Birodalom.

Ahogy a vonósugár mind közelebb húzta a csillagugrót, Tothwin is elkezdte a letapogatást. A taktikai konzolon azonnal kirajzolódott az apró jármű holografikus képe, és a hajó hasi burkolatán vörös jelek tűntek föl.

– Hassan élesíti a fegyverrendszereit – remegett meg Nils hangja.

– Nyugalom, hadnagy! – mondta nő kimérten. – Egy ilyen apró jármű nem rendelkezhet olyan fegyverekkel... – Aztán hirtelen elhallgatott.

– Mi történt? – kérdezte Tothwin, pánikkal a hangjában.

Az admirális a holografikus ábra tattedélzetére bökött, és karsú ujjaival körülrajzolt egy részt.

– Nézze meg közelebbről, hadnagy! Ahogy ezt a részt átalakították... ez itt egy protontorpedó-vető.

– De egy csillagugró nem lehet fölfegyverezve egy ilyen... ó!

– Úgy nézem, valaki harcra készül – mondta a nő higgadtan, majd ismét az apró csillaghajót hívta. – Itt Rae Sloane admirális beszél! Látjuk, hogy mire készül, barátom! Látjuk, hogy élesíti a torpedóit. Ha találhatnom kellene, azt mondanám, úgy gondolja, hogy a protontorpedók eléggé megrongálják majd a vonósugár generátorokat, hogy el tudjon menekülni. Úgy vélem, nem okoskodik rosszul, ugyanakkor hadd emlékeztessem rá, hogy ez egy birodalmi csillagromboló, ami bőven rendelkezik akkora tűzerővel, hogy a másodperc töredéke alatt képes atomjaira robbantani a hajóját. Úgyhogy, ha akarja, csak tessék, lője ki azokat a torpedókat!

Azzal utasította a hadnagyot, hogy vegye célba az úrugrót, és közben nagyon bízott benne, hogy a pilóta okosan viselkedik majd. Ha beigazolódnak a megérzései, akkor ez nem valami bárgyú csempész, sokkal inkább a lázadók egy felderítője, akitől feltehetően észszerűbb viselkedést várhat.

Ámbár... ki tudja, hogyan viselkednek a felkelők most, hogy a második Halálcsillagot is elpusztították? Lehet, hogy mégis okosabb lenne megsemmisíteni ezt az apró hajót. Ez a találkozó a Birodalmi erők közt itt, az Akiván, túlságosan is fontos, semhogy egyetlen felkelő megzavarhassa.

Ennek a találkozóznak létre kell jönnie! Eredményeket kell elérniük! Különben a Birodalom észvesztő sebességgel fog darabjaira hullani.

Nagy a tét, és ezzel együtt a nyomás is. Szinte szó szerint, és nemegyszer tompa nyomást érzett a mellkasán, mintha valami hatalmas kéz próbálta volna meg kipréselni belőle a levegőt.

De ha minden úgy megy, ahogy eltervezte... itt a lehetőség, hogy kitűnjön!

Hogy megfordítsa a Birodalom szerencséjét.

Talán nem a megszokott módszerekkel, de a világ megváltozott, és ehhez nekik is alkalmazkodniuk kell.

Wedge idegesen ráncolta a homlokát, és érezte, hogy a vérnyomása az egekbe szökik.

Tudta, hogy a nő igazat beszél. Hiába lövi ki a torpedókat, egy pillanat múlva csillagporrá ágyúzzák. És hiába jó pilóta – talán a Szövetség egyik legjobbjá –, egy ilyen manőverre talán csak egy Jedi lenne képes.

És nem is lenne értelme megöletnie magát, mert hogy... nagyon úgy néz ki, hogy valami fontos történik itt, az Akiván. Ha megölik, soha senki nem szerez róla tudomást.

Ami azt jelenti, hogy ügyesen kell játszania a kártyáit.

Néhány gombnyomással deaktiválta a torpedóvetőt.

Eljött a B-terv ideje.

Rae Sloane a negyvenkettes dokk üvegezett balkonján állt, ahonnan tökéletesen rálátott a kis hajó fogadására kiküldött rohamosztagosokra. *Ez a társaság is olyan, mint Nils* – gondolta. – Tökéletlenek. Azok, akik a legjobb eredményt érték el az Akadémián, mind a Halálcsillagon, vagy Vader parancsnoki hajóján az *Executoron* szolgáltak. Ezeknek a bő fele még az Akadémiát sem fejezte be, és a háború miatt túl korán kellett otthagyniuk a tanulmányaikat.

De egy csillagugróval szemben akkor is elegendő lesznek. A rohamosztagosok és a falak mellett álló TIE-vadászok (amikből feleannyi volt, mint kellett volna, és harmadannyi, mint amennyit szeretett volna) bőven elbánnak egy szem lázadóval.

Az apró csillaghajó kínzó lassúsággal vánszorgott a dokk felé.

Ki lehet ez? – tűnődött a nő – *Ki lehet ebben az apró bádogdobozban?*

Aztán...

Hirtelen vakító fény lobbant, és a csillagugró felrobbant.

– Akárki is volt – vonogatta a vállát Tothwin hadnagy –, nem akarta, hogy kiderüljön a személyazonossága. Az öngyilkossággal a könnyebb utat választotta.

Sloane a hangár füstölgő romjait vizsgálta. Minden ózontól és hamutól búzlótt, miközben két csillogó fekete asztrodroid oltotta a tüzet. A padlón fél tucat halott rohamosztagos hevert. Törött sisakok, deformálódott mellvérték, kiégett energiacellájú karabélyok.

– Ne legyen ilyen naiv! – csóválta meg a fejét a nő. – Nem, a pilóta valóban nem akarta, hogy elfogjuk, de nem is halt meg. Ha nem akarta, hogy megsemmisítsük a hajóját, akkor alig néhány percre rá ugyan miért robbantotta föl saját maga?

– Lehet, hogy öngyilkos támadás volt – vetette föl a hadnagy. – Nyilván úgy gondolta, hogy így okozhatja a legnagyobb károkat...

– Nem – rázta meg a fejét a nő. – Még mindig itt van. És nem lehet messze, úgyhogy találják meg!

– Igenis! – tisztelgett a hadnagy idegesen. – Azonnal!

Második fejezet

– Vissza kell fordulnunk! – mondta Norra. – Kereshetnénk egy másik útvonalat...

– Csak lassan a testtel! – nevetett föl Owerto.

A férfi távolról sem volt jóképűnek nevezhető. Az arca egyik fele csupa heg és égési sérülés volt, és a történet, ami arról szólt, hogyan is szerezte ezeket, minden alkalommal más volt. Hol arról magyarázott, hogy egy lepattanó lézersugár égette össze, hol úrkalózok nyomták olvadt fémbe az arcát. Egyszer azt állította, hogy egy wampa jéglény karmai szaggatták szét az ábrázatát, egy alkalommal pedig azt mesélte nagy bizalmasan, hogy egy részeg estén valaki leöntötte egy pohár koréliei rummal, és meggyújtotta.

– Susser kisasszony...

– Most, hogy ismét itthon vagyok, jó lenne, ha megint az aszszonynevemen szólítana! Wexleynek.

– *Norra!* Maga azért fizetett, hogy levigyem a bolygóra – mutatott ki az ablakon a férfi.

S valóban, a láthatáron ott volt az otthona, az Akiva bolygó. Fölötte pedig, akár két kivont, szürke kard, birodalmi csillagrombolók lebegtek.

– Azt azonban nem árt, ha tudja, hogy nem egyedül magát szállítom. És én mindig elvégzem a rám bízott munkát.

– De hát most szólítottak föl bennünket, hogy forduljunk vissza! Ez egy blokád!

– És miben a legjobbak a csempészek? Nem a blokádon való átlopakodásban?

– Vissza kell térnünk a Szövetséghez...

Aztán gondolatban rögtön ki is javította magát. Már nem Szövetség, hanem Új Köztársaság.

– Tudniuk kell róla, hogy mi folyik itt!

Aztán mintha csak a semmiből bukkanna elő, egy harmadik csillagromboló jelent meg, és állt pályára a másik kettő mellett.

– Vannak odalent rokonai? – kérdezte a csempész.

– *A családom* van odalent – mondta kőmerev arccal a nő.

– A birodalmiak már évek óta itt vannak az Akiván, de... azért ennyit még sose láttam együtt! De csak elboldogulunk velük. Egyébként – hajolt egy kicsit közelebb –, tudja, hogy miért hívom a hajómat *Molynak*?

– Fogalmam sincs.

– Próbált már valaha elkapni egy molylepkét? Fehéret, barnát, szürkét... akármilyet? Hát, rohangálhat utánuk, ugrálhat és csapkodhat, amennyit csak akar, de kizárt, hogy el tudja kapni őket! Mintha bábokat rángatnánk zsinóron! Na, ilyenek vagyunk mi is! Én meg a hajóm. Így fogunk bolondot csinálni a birodalmiakból is!

– Nekem ez akkor se tetszik.

– Hát nekem se, de az élet tele van ilyen nemszeretem dolgokkal. Ha le akar jutni a felszínre, hogy találkozzon a családjával, akkor nincs nagyon választásunk. És jobb, ha mihamarabb indulunk, mert azt hiszem, ahol három csillagromboló van, ott előbb-utóbb több is akad!

Egyetlen, megmaradt szemében örült vidámság csillant – a másik, az összeégett arcba épített mechanikus szem jókora, vörös ó betűként tekintett a világba, és ahogy elmosolyodott... a fültől fülig érő vigyor, és a kusza kapafogak mintha mind csak azt bizonygatták volna, hogy micsoda remek móka is vár rájuk!

Csempészek! – gondolta a nő lemondóan. – *De... végül is kifizettem az utat. És ideje hazamenni.*

A hosszú, fekete asztal olvasztott szurokként csillogott a mennyezeti lámpák fényében, és fölötte ott izzott a csillagromboló

holografikus tervrajza. Időközben beérkeztek a kárjelentések is: két TIE-vadász súlyosan megrongálódott, és tucatnyi rohamosztagos szörnyethalt a robbanásban.

De hol lehet a csillagugró pilótája?

Az admirális most már biztosra vette, hogy egy lázadóval van dolguk, és csak az volt a kérdés, vajon véletlenül bukkant-e rájuk, vagy tudta, hogy mit és hol kell keresnie?

Ezzel azonban ráér később is foglalkozni. A rövidtávú, megoldást igénylő probléma a pilóta megtalálása. Mert a hajó roncsai közt, ahogy azt feltételezte is, nem találtak holttestet.

Valószínűleg rövidre zárta a torpedóvetők áramköreit, és előtte...

Vajon mit csinált előtte?

Rae lenyomott néhány gombot, és ismét lehívta a hadihajó adatbázisából a csillagugró tervrajzát.

Ott! Egy apró, oldalsó ajtó. Ahhoz viszont épp elég nagy, hogy akár egy emberméretű láda is átférjen rajta. Vagy egy ember. Viszont, ha a pilóta azon át távozott a hajóból... Egy ekkora ugrást nem sokan élnék túl.

Jedi lenne?

Nem, nem valószínű. A felkelőknek csak egy ilyen ölebe van, az a Skywalker nevű kölyök.

Vissza a tervrajzokhoz!

Megforgatta a holografikus ábrákat, és szisztematikusan sorra vett minden lehetséges menekülési útvonalat. Szervizalagutak, csövek, biztonsági járatok...

– Tothwin! – aktiválta az asztalba épített kommunikátort. – A pilóta valószínűleg a szellőzőjáratokban van. Lefogadom, hogy...

– Van egy kis problémánk.

Az a probléma, hogy bele mersz vágni az előljárod szavába! – gondolta Rae, de nem tette szóvá.

– Mi az?

– Egy másik csempészhajó.

– Ez is terrorista?

– Lehet... A felségjelzése alapján koréliei... Egy MK-4-es.

– Küldjön ki egy szakasz vadászt! Azok majd elintézik.

– Értettem!

Mintha az egész világ lelassult volna körülöttük. Norra bénultan ült a másodpilóta székében, miközben Owerto Naiucho, a sebhelyes képű csempész kétségbeesetten próbált átmanőverezni a birodalmiak zárótüzén. Lila és zöld energianyálábok nyúltak utánuk, és a TIE-vadászok bosszantó rovarokként rajzottak körülöttük.

A nő elfehéredő ujjakkal markolta a taktikai konzol peremét, és hiába pislogott, a robbanások visszfénye csak nem tűnt el.

Lehunyt szemhéjai mögött egy másik ütközet bontakozott ki...

– Ez csapda! – hallották Ackbar admirális hangját a hírközlőből.

Aztán, akár egy raj felbőszült darázs, máris a nyakukon voltak a TIE-vadászok. A világűr sötétjét izzó fénysugarak szaggatták szét, aztán az új, félig kész Halálcsillag aktiválta a szuperlézerét, és a Szövettség egyik nagy hajója abban a pillanatban atomjaira robbant.

Szembántó lobbanások sora, és tűz, és tűz, és tűz...

A hajó csúcsebességgel száguldott a bolygó felszíne felé, és a pilóta tébolyult ütemben váltogatta a figurákat – előbb egy dugóhúzó, aztán egy csavart orsó –, de még így sem sikerült lerázniuk a nyomukban loholó TIE-vadászokat. A hajót meg-megdobták a rajta végigsöprő sortüzek, és mindketten tudták, hogy a pajzsok már nem sokáig tartanak ki.

– Az ágyúkhöz! – üvöltötte Owerto. – Norra! Az ágyúkhöz!

Mintha egy álomban lettek volna, és a nő úgy érezte, mozdulni sem bír. A bőre nyirkos volt, a szeme kitágult, és a pulzusa akár egy riadt, ketrecbe zárt kolibrié.

És megint az emlékek...

– Azt szeretném, ha velünk jönne! – mondta Antilles kapitány.

Persze tiltakozott, hiszen az elmúlt években nem vadászpilótaként szolgált. Embereket és árut csempészett, üzeneteket vitt, fegyvert és droidokat szállított, lázadókat menekített... de nem volt vadászpilóta.